

Ankestyrelsen

NYT

NYT FRA ANKESTYRELSEN NR. 4 MAJ

2013

	Side
HIV betyder ikke nødvendigvis afslag på adoption	2
Alle relevante oplysninger skal bruges – også ulovligt indhentede	5
Høj dødelighed blandt socialt udsatte	8
Samlet vurdering af mén fra samme arbejde	10
Lettere at få dispensation fra fristen for anmeldelse af arbejdsskade	12
Kort Nyt fra Ankestyrelsen	15

HIV betyder ikke nødvendigvis afslag på adoption

Adoptionsnævnet har nu bestemt, at det er muligt for HIV-positive at blive godkendt som adoptanter. Det er en ændring af den tidligere praksis, hvor HIV-positive altid fik afslag på grund af deres helbredsmæssige forhold.

Af fuldmægtig Elisabeth Diana Rolvung og specialkonsulent Jens Ross Jensen, Adoptionsnævnets sekretariat, Ankestyrelsen

HIV-positive ansøgeres helbred skal vurderes konkret

Adoptionsnævnet har tidligere haft den praksis, at HIV-positive ikke kunne blive godkendt som adoptanter på grund af deres helbredsmæssige forhold. Det fremgår også af Ankestyrelsens vejledning om adoptionsansøgeres fysiske og psykiske helbredsforhold.

Men i marts 2013 har Adoptionsnævnet åbnet for, at HIV-smittede kan fortsætte undersøgelses- og godkendelsesforløbet i adoptionssager. Årsagen er, at behandlingen af HIV nu er så god, at der skal foretages en konkret vurdering af den HIV-smittedes helbredstilstand. Der kan ikke gives afslag, blot fordi ansøgeren er HIV-positiv.

Nævnets udmelding sker på baggrund af nogle konkrete klagesager, hvor adoptionssamrådene i statsforvaltningerne havde meddelt ansøgerne, at de ikke opfyldte de helbredsmæssige krav for godkendelse som adoptant.

[Læs Ankestyrelsens vejledning om adoptionsansøgeres fysiske og psykiske helbredsforhold >>](#)

Ændring af hidtidig praksis

I slutningen af 2011 modtog Adoptionsnævnet den første af flere klagesager, hvor ansøgeren havde fået afslag på godkendelse som adoptant med den begrundelse, at ansøgeren var HIV-positiv. Nævnet besluttede, at der skulle udarbejdes en speciallægeerklæring, som belyste ansøgerens helbredsmæssige forhold. Først herefter ville nævnet afgøre, om ansøgeren opfyldte de helbredsmæssige betingelser for at kunne fortsætte undersøgelses- og godkendelsesforløbet.

Hvordan bliver man godkendt som adoptant

En adoptionssag starter i statsforvaltningen. Det er adoptionssamrådet i statsforvaltningen, der træffer afgørelse om, hvorvidt man kan godkendes som adoptant. Statsforvaltningen indsamler de oplysninger, som er nødvendige for samrådets afgørelse.

For at blive godkendt som adoptant skal ansøger/ansøgerne opfylde betingelserne i de tre faser, som undersøgelses- og godkendelsesforløbet er opdelt i:

- Fase 1: Ansøger/ansøgerne skal opfylde de generelle godkendelseskrav, som stilles til alder, eventuelle samliv, helbred, straffeforhold, boligforhold og økonomi.
- Fase 2: Ansøger/ansøgerne skal have deltaget i et adoptionsforberedende kursus.
- Fase 3: Ansøger/ansøgerne skal efter en individuel vurdering anses for egnede til at adoptere.

Nævnet åbnede således for første gang op for den mulighed, at en HIV-positiv ansøger kunne fortsætte undersøgelses- og godkendelsesforløbet i fase 1. Nævnet bemærkede i den forbindelse, at vejledningen om adoptionsansøgeres fysiske og psykiske helbredsforhold ikke i sig selv kunne udelukke en HIV-positiv ansøger fra at blive godkendt som adoptant. Nævnet vurderede, at det måtte bero på en konkret vurdering af den HIV-positives helbredstilstand.

Nævnet bemærkede samtidigt, at behandlingsmulighederne for en person med HIV var forbedret siden udarbejdelsen af vejledningen, og at det betød, at HIV-positive havde en bedre prognose med hensyn til overlevelse og sygdomsforløb, end de havde tidligere.

Læs referatet fra Adoptionsnævnets landsmøde 2012, hvor et af temaerne var at få indblik i, hvordan smittede i dag lever med sygdommen, og hvordan behandlingen er i dag >>

Adoptionsnævnets henstilling

Efter afslutningen af et antal lignende klagesager, hvor en ansøger var konstateret HIV-positiv, besluttede nævnet at udarbejde nærmere retningslinjer for, hvordan statsforvaltningerne og adoptionssamrådene skulle behandle disse sager fremover.

I henstillingen nævnes det indledningsvist, at HIV er en kronisk infektionssygdom, der ubehandlet erfaringsmæssigt stort set altid fører til AIDS – på sigt med en dødelig udgang. Der gives derfor som udgangspunkt afslag på godkendelse som adoptant, hvis en adoptionsansøger er HIV-positiv. Efter en konkret vurdering vil der dog kunne gives tilladelse til, at ansøgeren fortsætter undersøgelses- og godkendelsesforløbet i fase 1, uanset om vedkommende er HIV-positiv.

Krav til oplysninger i speciallægeerklæring

Der skal foreligge en erklæring fra en speciallæge i infektionsmedicin, hvis en HIV-positiv ansøger skal kunne fortsætte undersøgelses- og godkendelsesforløbet i fase 1. Af erklæringen skal det fremgå, at ansøgeren opfylder alle nedenstående kriterier:

- Ansøgeren skal have været behandlet med antiviral medicin i mindst et år, og det skal gennem kontrollen af sygdommen være dokumenteret, at ansøgerens HIV RNA er umåleligt lavt på ansøgningstidspunktet.
- Der må ikke være konstateret væsentlig comorbiditet (andre sygdomme), f.eks. i form af hjertekarsygdom eller anden alvorlig kronisk infektionssygdom.
- Der skal være dokumenteret en udtalt grad af compliance (medvirken/samarbejde med hensyn) til såvel behandling som kontrol af sygdommen.

Speciallægeerklæringen skal så vidt muligt være afgivet af en anden læge end ansøgerens behandlingsansvarlige læge og på et andet hospital end der, hvor ansøgeren er blevet behandlet og/eller kontrolleret.

Når en eller begge ansøgere er HIV-positive

Når par ansøger om godkendelse som adoptanter, kan det ske, at den ene ansøger er konstateret HIV-positiv, og at parforholdet er etableret, før han eller hun er begyndt på behandling for HIV. I de tilfælde er det en betingelse, at den anden ansøger har fået foretaget en aktuel HIV-test, hvis ansøgerparret skal kunne godkendes i fase 1. Resultatet af den aktuelle HIV-test skal være negativ, eller også skal det være dokumenteret, at vedkommende ligesom partneren opfylder samtlige ovenstående krav til HIV-positive ansøgere.

Læs mere om Adoptionsnævnet på www.adoptionsnaevnet.dk >>

Alle relevante oplysninger skal bruges – også ulovligt indhentede

Ankestyrelsen har i en ny principafgørelse slået fast, at myndigheder skal bruge alle relevante oplysninger, som har betydning for den afgørelse, myndigheden skal træffe. Det gælder også, når oplysningerne er indhentet i strid med loven.

Af chefkonsulent Viveca Bach Andersen, Ankestyrelsen

Video og Facebook-billeder var relevante

I principafgørelse 25-13 traf Ankestyrelsen afgørelse om, at en myndighed skal bruge oplysninger, som er relevante for afgørelsen, selv om oplysningerne eventuelt er indhentet på en retsstridig måde. Der er tale om en gammel praksis som videreføres.

I den principielle sag havde et forsikringsselskab sendt fire DVD'er, som indeholdt videooptagelser af en mand, der havde en anerkendt arbejdsskade, og som af Arbejdsskadestyrelsen havde fået tilkendt en høj erstatning. Selskabet havde også sendt billeder fra Facebook.

I den principielle sag lagde vi vægt på både de lægelige oplysninger og den skadelidtes oplysninger om sine gener. Vi fandt, at optagelserne og billederne dokumenterede, at hans funktionsniveau ikke var så lavt, som han selv beskrev. Videooptagelserne og billederne havde derfor betydning i forhold til gradueringen af de helbredsmæssige gener.

I en neuropsykologisk speciallægeerklæring var der beskrevet alkoholintolerans og intet overskud til fritidsinteresser, men på billederne fra Klubben "NN"'s hjemmeside, sidder den skadelidte i baren med en åben øl foran sig. I speciallægeerklæringen stod der desuden, at skadelidte havde svært ved at deltage i daglige gøremål, men det står i kontrast både til videooptagelserne, hvor skadelidte slår græs, køber ind, cykler og går til fitness, og til observationer fra forsikringsselskabet, hvor den skadelidte klipper hæk og samler blade.

Myndighedens pligt til at oplyse sagen

Myndigheden har ansvaret for, at en sag er tilstrækkelig oplyst, før den træffer afgørelse. Det betyder, at myndigheden har pligt til at sikre sig, at den har de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelse i sagen, og at oplysningerne er korrekte.

[Læs Principafgørelse 25-13 >>](#)

Vurdering af relevans og bevismæssig værdi

Uanset hvilken form oplysningerne i en sag har, skal myndigheden tage stilling til, om oplysningerne er relevante for afgørelsen i sagen. Hvis oplysningerne er relevante, skal myndigheden også tage stilling til, hvilken bevismæssig værdi eller vægt de skal have. Der er tale om en meget konkret vurdering.

Ud over videooptagelser og billeder fra hjemmesider har Ankestyrelsen også modtaget andre typer af optagelser, fx en optagelse af en telefonsamtale, som en borger mente dokumenterede et dårligt psykisk arbejdsmiljø.

Det sker også, at advokater sender afgørelser i andre borgeres sager og henviser til princippet om ligebehandling.

Myndigheden skal træffe korrekte afgørelser

Ud over de forvaltningsretlige regler sætter både persondataloven og straffeloven grænser for, hvilke oplysninger myndigheder og private har ret til at indhente og videregive.

Hvis en myndighed får oplysninger, som er indhentet i strid med disse love, har myndigheden imidlertid pligt til at bruge oplysningerne under forudsætning af, at de er relevante for afgørelsen i sagen.

Det vil sige, at hvis fx videooptagelser er optaget på private områder, hvor det er i strid med straffeloven at optage dem, skal myndigheden alligevel bruge optagelserne, hvis de er relevante. Kravet om, at myndigheden skal træffe en korrekt afgørelse, vejer tungest.

Spørgsmål om, hvorvidt konkrete oplysninger er tilvejebragt i strid med Persondataloven, hører under Datatilsynet. Spørgsmål om, hvorvidt oplysninger er indhentet i strid med straffeloven, hører under domstolene.

Partshøring

Myndighedens pligt til at partshøre efter reglerne i forvaltningsloven gælder, uanset hvilken form oplysningerne har. Myndigheden skal sikre sig, at parterne har mulighed for at kunne høre eller se eventuelle lyd- eller videooptagelser.

Persondataloven

Reglerne i persondataloven gælder for databehandlede oplysninger. Det omfatter de fleste af oplysningerne i afgørelsessager.

Reglerne i persondataloven om oplysningspligt og indsigtret har særlig betydning. Disse pligter og rettigheder gælder ikke kun for myndigheder. Den dataansvarlige har

ansvaret. Et forsikringselskab, som indsamler oplysninger via fx videooptagelser, skal derfor også overholde reglerne.

Reglerne skal også efterleves af advokater, som indsender afgørelser i andre borgeres sager. Ud over at advokaterne skal overholde persondatalovens regler, skal de også have et samtykke, eller de skal anonymisere afgørelserne.

Oplysningspligten efter persondataloven

Oplysningspligten efter persondataloven giver de personer, myndighederne behandler oplysninger om, ret til at få information fra den dataansvarlige om, at der indsamles oplysninger om dem. Den dataansvarlige skal på eget initiativ give meddelelse til de personer, som der indsamles oplysninger om.

Indsigtsretten

Indsigtsretten betyder, at registrerede personer har ret til indsigt i de oplysninger, der behandles om dem.

Datatilsynet har beskrevet, hvilke vanskeligheder billedoptagelser giver i forhold til indsigtsretten. Den dataansvarlige er forpligtet til at sikre, at der ikke udleveres "overskudsinformation", det vil sige oplysninger om andre end den registrerede.

Datatilsynet – om ret til indsigt >>

Det følger af retspraksis, at man også ved domstolene accepterer fx videooptagelser som bevismidler i civile sager. Som eksempel kan nævnes Vestre Landsrets dom i U.2012.1893V:

"Byretten anførte, at der i dansk ret ingen generel regel er om, at kun beviser, der er tilvejebragt på lovlig vis, kan fremlægges. Det var derfor uden betydning for fremlæggelsesspørgsmålet, om der kunne rejses tvivl om lovligheden af den fremgangsmåde, der var anvendt ved tilvejebringelsen af materialet."

Vestre Landsret stadfæstede kendelsen med samme begrundelse som byretten.

Høj dødelighed blandt socialt udsatte

Dødeligheden er høj blandt beboere på herberg og forsorgshjem, viser en ny statistik fra Ankestyrelsen. Den høje dødelighed skyldes bl.a., at mange af brugerne har en række sociale og helbredsmæssige problemer, ud over at de er hjemløse.

Af afdelingschef Henrik Kyvsgaard og analysemedarbejder Arne Bo Clausen, Data og Analyse

17 procent var døde efter fem år

I 2007 var der knap 6.400 hjemløse, som i kortere eller længere tid var indskrevet på et af de 68 herberger og forsorgshjem, der er med i Ankestyrelsens nye statistik. Analysen viser, at 17 procent af disse beboere afgik ved døden i løbet af de følgende fem år. De blev i gennemsnit kun 51 år gamle.

Tabel 1 Dødelighed blandt 6.400 brugere af herberg og forsorgshjem i 2007

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2007-2012
Døde	139	197	198	180	173	180	1.067
Døde pct.	2 %	3 %	3 %	3 %	3 %	3 %	17 %

Kilde: Ankestyrelsens statistik for brugere af herberg og forsorgshjem

Misbrug medvirker til overdødelighed

Den markante overdødelighed blandt socialt udsatte er også dokumenteret i en ny analyse fra Statens Institut for Folkesundhed, udarbejdet for Rådet for Socialt Udsatte: "Dødeligheden blandt socialt udsatte i Danmark 2007-2012 - overdødelighed, middellevetid og dødsårsager". Undersøgelsen viser, at der blandt en gruppe socialt udsatte var 7,4 gange flere, der døde, end man kunne forvente ud fra gruppens alderssammensætning. Overdødeligheden var størst blandt stofmisbrugere (12,0), alkoholmisbrugere (10,5) og sindslidende (10,1).

Undersøgelsen viser også, at den høje dødelighed blandt hjemløse især er relateret til alkohol- og stofmisbrug samt infektionssygdomme.

Den høje overdødelighed svarer til, at socialt udsatte i gennemsnit lever 22 år kortere end en gennemsnitsdansker.

Tal fra statistikken om beboere på herberg og forsorgshjem 2012:

- 6.157 personer benyttede i 2012 et herberg eller forsorgshjem.
- 23 procent af brugerne var kvinder.
- Hovedparten – 70 procent – var mellem 30 og 59 år.
- Der indgår 68 institutioner i statistikken. De tre største er Møltrup Optagelseshjem, Forsorgshjemmet Østervang og Forsorgshjemmet Vibohøj.
- I gennemsnit varede et ophold på et botilbud 55 døgn. Brugere har dog oftest flere ophold på et år, og i gennemsnit opholder brugerne sig derfor 107 døgn på et eller flere af de 68 botilbud.

Læs hele Ankestyrelsens årsstatistik for brugere af herberg og forsorgshjem >>

Samlet vurdering af mén fra samme arbejde

En ny principafgørelse fra Ankestyrelsen slår fast, at arbejdsskademyndighederne skal foretage en samlet vurdering af en persons mén, når ménet skyldes forskellige erhvervssygdomme efter samme arbejde. Det spiller ingen rolle, om skaderne af tekniske grunde er fordelt på flere sager.

Af specialkonsulent Christina Toxværd, Ankestyrelsen

Samlet ménvurdering – dækkende godtgørelse

Med Principafgørelse 24-13 fastslår Ankestyrelsen, at når en tilskadekomne har fået anerkendt flere erhvervssygdomme efter den samme arbejdsbelastning, skal det varige mén fastsættes ud fra en samlet vurdering af de gener, de anerkendte sygdomme har medført.

Den samlede ménvurdering skal sikre, at den tilskadekomne får godtgørelse for alle de ulemper, som arbejdsskaderne giver i den daglige livsførelse. Formålet med reglerne om méngodtgørelse tolker vi sådan, at det er uden betydning for ménvurderingen, om sygdommene efter det samme arbejde af tekniske grunde er opdelt på flere sager.

Sådan vurderes ménene

I den konkrete sag, der ligger til grund for Principafgørelse 24-13, var der tale om kvinde, der havde arbejdet 10 år som rengøringsassistent. I den periode havde hun pådraget sig både en skuldersygdom og en albuesygdom. Begge sygdomme blev anerkendt som arbejdsskader. Albuesygdommen blev vurderet til at udgøre et mén på under fem procent, men dog mere end nul procent. Skuldersygdommen blev vurderet til et mén på fem procent. Ankestyrelsen foretog en samlet vurdering af skulder og albuesygdommene. Derfor blev det samlede mén for de to sager fastsat til otte procent.

Samme princip gælder, hvis de to (eller eventuelt flere) arbejdsskader hver især udgør et mén på under fem procent. Den tilskadekomne har ret til en fælles godtgørelse, hvis der ved en samlet vurdering af generne er et mén på fem procent eller mere.

Dette gælder naturligvis kun for erhvervssygdomme. Ved arbejdsulykker er det klare udgangspunkt fortsat, at hver ulykke bedømmes for sig.

Det er en forudsætning for en samlet ménvurdering, at det er den samme arbejdsbelastning, der er årsag til de to (eller flere) erhvervssygdomme. Er det ikke tilfældet, vil hver arbejdsskadesag stadig skulle vurderes enkeltvis.

[Læs Principafgørelse 24-13 >>](#)

Bagatelgrænse

Principafgørelse 24-13 er ikke tænkt som en undtagelse til reglen i arbejdsskadesikringslovens § 18, stk. 1, 2. pkt., om, at der kun ydes godtgørelse for varigt mén på fem procent og derover. Der kan naturligvis ikke ydes godtgørelse, hvis der er tale om flere erhvervssygdomme, som kan anerkendes, men som ikke ved en samlet vurdering udgør et mén på fem procent.

Østre Landsret har i en dom af 19. februar 2013 slået fast, at arbejdsskaden isoleret set skal have medført et varigt mén på mindst fem procent, før der kan ske udbetaling efter arbejdsskadeloven. En arbejdsskaderelateret forværring af en eksisterende sygdom kan ikke komme til udbetaling som et mermén/plusmén, hvis forværringen som følge af arbejdsskaden udgør et mén på mindre end fem procent.

Lettere at få dispensation fra fristen for anmeldelse af arbejdsskade

I 2007 blev det gjort lettere at få dispensation fra den frist, der gælder for at anmelde arbejdsskader. Ankestyrelsen har i en ny principafgørelse fremhævet betydningen af de ændrede regler.

Af specialkonsulent Jesper Paludan, Ankestyrelsen

Beviskravet

Med Principafgørelse 147-12 har Ankestyrelsen slået fast, at når der skal ske dispensation fra anmeldelsesfristen i arbejdsskadesager, skal myndighederne bl.a. tage stilling til, om der er årsagssammenhæng mellem den skadelidtes gener og den anmeldte skade. Det er således de almindelige beviskrav, der gælder.

Det fremgår af loven, at den almindelige formodningsregel i lovens § 12, stk. 2, ikke finder anvendelse. Det er derfor den skadelidte, der har bevisbyrden. Loven angiver ikke, hvilken grad af bevis, der skal foreligge for en sammenhæng mellem skaden og den anmeldte hændelse.

Det er en betingelse for dispensation, at arbejdsskaden er sikker årsag til skadelidtes gener. Spørgsmålet er, om denne formulering betyder, at der skal føres et mere sikkert bevis for årsagssammenhæng end den normale bevisovervægt på (i princippet) 51 procent.

Da man ændrede reglerne for dispensation i 2007 var det hensigten, at så mange skadelidte som muligt skulle have den erstatning, de var berettiget til. Det peger i retning af, at det ikke var hensigten med lovændringen at stille skærpede krav til beviset for årsagssammenhæng. Desuden fremgår det af den betænkning, der blev udarbejdet forud for lovændringen, at det blev forudsat, at der alene skulle være tale om dansk rets almindelige krav til bevis. Formålet med formuleringen "sikker årsag" – som nævnt ovenfor - er alene at undgå dispensation i tilfælde, hvor årsagssammenhængen er tvivlsom.

I principafgørelsen er det også præciseret, at tidsfaktoren skal spille en betydelig rolle ved vurderingen af sager om dispensation fra anmeldelsesfristen. Det har således betydning, hvor lang tid der er gået mellem arbejdsskaden og anmeldelsen.

Fik dispensation fra anmeldelsesfristen

I den konkrete sag havde den skadelidte fået en skovl fra en gravemaskine i hovedet på sit arbejde den 18. december 2007. Efter skaden fik vedkommende gener i form af blandt andet hovedpine. Vi vurderede, at der var grundlag for at dispensere fra den 1-årige anmeldelsesfrist. I afgørelsen lagde vi vægt på, at der var tale om en arbejdsskade med følger, der berettigede til erstatning.

Principafgørelse 147-12 >>

Kritik af gamle regler for dispensation

På baggrund af et betydeligt pres fra blandt andet faglige organisationer blev reglerne om dispensation fra anmeldelsesfristen ændret i 2007.

Før lovændringen var det administrativ praksis, at fire betingelser skulle være opfyldt, for at der kunne dispenseres. Betingelserne var:

- 1) Det skulle være dokumenteret, at den skadelidte havde været udsat for et ulykkestilfælde eller en skadelig påvirkning.
- 2) Der skulle være anført en rimelig begrundelse for, at anmeldelsen ikke var foretaget rettidigt.
- 3) Der skulle foreligge ganske overvejende sandsynlighed for årsagsforbindelse mellem arbejdsskaden og den anmeldte lidelse hos den skadelidte.
- 4) Ménet eller erhvervsevnetabet som følge af arbejdsskaden skulle have et sådant omfang, at der var grundlag for, at den kunne begrunde tildeling af godtgørelse eller erstatning.

Der blev især rejst kritik af betingelse nr. 2 om, at der skulle være en rimelig grund til den sene anmeldelse. Betingelsen fik den konsekvens, at den skadelidte ikke fik den erstatning, han ellers var berettiget til, når arbejdsgivere, læger og tandlæger ikke anmeldte arbejdsskader i tilstrækkeligt omfang.

De nye dispensationsregler

Det nedsatte arbejdsskadeudvalg overvejede forskellige modeller for løsning af problemet. Udvalget endte med at foreslå, at man direkte i reglen om anmeldelse angav betingelserne for dispensation.

Denne løsning sikrer, at alle tilskadekomne i videst muligt omfang får den erstatning efter arbejdsskadeloven, de er berettiget til. Samtidig fastholder modellen på passende vis princippet om, at de tilskadekomne eller deres efterladte selv skal anmelde sager inden for 1 år fra ulykken eller fra det tidspunkt, hvor de får kendskab til, at en erhvervssygdom må formodes at skyldes arbejdet.

Efter de nye regler er der mulighed for at dispensere, hvis tre betingelser er opfyldt:

- 1) Der er sket en arbejdsskade
- 2) Der er erstatningsberettigende følger
- 3) Arbejdsskaden er sikker årsag til følgerne

Skadelidte har bevisbyrden for, at betingelserne er opfyldt.

Lov om arbejdsskadesikring

§ 36, stk. 1. Er anmeldelse ikke indsendt rettidigt, kan krav om erstatning efter loven dog rejses af tilskadekomne eller de efterladte inden for en frist af 1 år fra arbejdsskadens indtræden. For erhvervssygdomme, jf. § 7, regnes fristen fra det tidspunkt, hvor tilskadekomne eller de efterladte har fået kendskab til, at sygdommen må antages at være erhvervsbetinget. Der ses bort fra fristen, når det er dokumenteret, at tilskadekomne har været udsat for en arbejdsskade, jf. § 5, og tilskadekomne eller efterladte har ret til erstatning m.v., jf. § 11, som følge af arbejdsskaden. § 12, stk. 2, finder ikke anvendelse ved vurderingen af årsagssammenhængen efter denne bestemmelse.

Kort Nyt fra Ankestyrelsen

"Adoptionsmestring" - adoption fra mod til medspiller

Ankestyrelsen gennemfører i løbet af 2013 og 2014 et antal gruppeforløb for unge adopterede mellem 11 og 13 år i forbindelse med pilotprojektet "Adoptionsmestring". Forløbene forventes at starte op i maj 2013.

Forløbene har et præventivt sigte med særlig fokus på unge, for hvem det at være adopteret både er en med- og modspiller i hverdagen. Således tager forløbene fat i forskellige temaer i relation til at være adopteret. Deltagerne vil også selv kunne bringe temaer i spil under forløbene, herunder blandt andet:

Hvem er jeg?, hvor hører jeg til?, hvilke tanker gør jeg mig om mit biologiske ophav og fødeland?, hvad er mine særlige evner?, hvordan fanger jeg det bedste i situationen? og hvad gør jeg, når nogen kalder mig "neger"?

Hvis konceptet med adoptionsmestring bliver en succes, kan det eksporteres til kommuner og andre relevante institutioner, siger psykologisk konsulent ved Ankestyrelsen Robert Jonassen.

Familieretsafdelingen i Indien

I februar måned 2013 deltog medarbejdere fra Familieretsafdelingen i en indisk konference om adoption.

Baggrunden for konferencen var, at Indien i juni måned 2011 indførte ny adoptionslovgivning. De danske formidlende organisationer, AC Børnehjælp og DanAdopt, er frem til den 1. januar 2014 godkendt til at samarbejde med de indiske adoptionsmyndigheder om formidling af indiske adoptivbørn til danske forældre.

Formålet med Familieretsafdelingens deltagelse i konferencen var derfor bl.a. at få mere viden om det nye indiske adoptionssystem, med henblik på vores senere stillingtagen til opretholdelsen af formidlingen fra Indien på længere sigt.

Generelt var det Familieretsafdelingens oplevelse, at man fra indisk side arbejder meget positivt med at sikre, at adoption kun sker, når det er til barnets bedste, og at man i stigende grad har fokus på at finde gode og varige løsninger for de indiske børn i Indien, sådan at international adoption ses som en sidste udvej.

Nyeste Principafgørelser

Ankestyrelsen har i maj udsendt Principafgørelser om blandt andet:

- Højesteret frifandt Ankestyrelsen i en sag, hvor Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg havde vurderet, at en ansøger ikke havde ret til revalidering.
- Ankestyrelsen har truffet afgørelse om, at en smartphone er et forbrugsgode, som indgår i sædvanligt indbo
- Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg har truffet afgørelse om engangshjælp
- Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg har truffet afgørelse om seniorjob

Læs alle de nyeste Principafgørelser på www.ast.dk >>